

hátralevő életet. Mosolyogtál az élet ilyen rendjén. Valamikor sokáig vártál a telefonhívásra. De a készülék nem csöngött. Eszedbe sem jutott, hogy te csöngess.

Az olykor még visszatérő emlékek fanyarsága is íztelenné vált már, amikor egy váratlan hír felzaklatott. Nem hitted, amit az újságokban írtak. Ellenőrizted. Izganak bizonyult. Meghalt a férje...

Azt írták a lapokban, hogy tehetséges volt. Kár érte... Összehangolhatta volna a világ szétzilált csöngetéseit. Vagy megkomponálhatta volna egy nagy rapszódíába az emberek nélkülözhetetlen csöngetéseiből a maga halhatatlan művét.

Elmulasztotta. Meghalt.

Eszedbe jutott a kutya... A te hűséges kutyád. Ezentúl vigyázzon arra a sírra is... A férj megérdemli, hiszen meghalt. Az élők pedig az elmulasztottakat jóvátehetik...

Miért is hitted egykor, hogy vége mindennek?

A csöngők nem hallgattak el... Valahol a szférák zenéjében megtalálja minden hang a maga helyét.

Utasi Mária

ÜNNEPEM SZÉPSÉG

Horzsolt ölemben
halál virít
meddő fájdalom
dereng a domb
szelíd hajlata
gyöngyteje

Nehéz robottal
a szívem alatt
fegyelem és álom
zúdit a kőre
arcom deleje
márványgyász

VELED

galambokámmal
elzárom
a gyors ívású
vizek árját
csillagkezemmel
megöntözöm

a napot
átlendítem
aranyválladon
jó illatát

csókom a könnyem

ISTAR

Majd ha a születés jegyében
eljö az óra
kifakadnak a virágok
teljes fekélyel

IRRACIONÁLIS LOGIKA

Véres csipkehegyek tüdején
tilalom fekete ág moccan
Sűrű ingatag álom leng
Hozzád csontperec koccan